

Sygn. akt II Ka 449/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Warda (spr.)

Sędziowie: SSO Artur Bobiński

SSO Michał Pieńkowski

Protokolant: st. sekr. sąd.: Katarzyna Bojnicka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej: Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2017 r. na rozprawie

sprawy **S. D. (1)**

o czyn z art. 286§1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 9 czerwca 2017 r. w sprawie sygn. II K 230/15

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżoną z obowiązku ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa;

III. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adv. A. T. kwotę 516,60 zł (w tym podatek VAT) tytułem wynagrodzenia za zastępstwo prawne świadczone z urzędu.

Sygn. akt II Ka 449/17

UZASADNIENIE

S. D. (1) została oskarżona o to, że :

I. w dniu 28-11-2013 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B. wyłudziły kredyt w kwocie 17.500,00 zł z banku (...) S.A. z siedzibą w G. ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe H. M., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu kopią dowodu osobistego oraz sfalszowanym wyciągiem z rachunku bankowego, z którego wynikało, iż uzyskuje ona świadczenie emerytalne w kwocie 1998,28 zł, przy czym A. B. podpisała za H. M. umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę H. M. oraz w/w banku

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., ark 270 § 1 k.k., ark 297 § 1 k.k. w zw. z ark 11 § 2 k.k.,

II. w dniu 02-12-2013 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B. wyłudziły kredyt w kwocie 8.093,00 zł z banku (...) S.A. z siedzibą w G. ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe K. S., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu sfalszowaną decyzją o waloryzacji świadczenia emerytalnego z której wynikało, że uzyskuje ona emeryturę w kwocie 3.903,12, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę K. S. oraz w/w banku, który przelał pieniądze na uprzednio założony w tym celu rachunek bankowy na dane K. S., na której to umowie sfalszowano jej podpisy

to jest o przestępstwo z art 286 § 1 k.k., art 270 § 1 k.k., art 297 § 1 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k.

III. w dniu 23-12-2013 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B. wyłudziły kredyt konsolidacyjny w kwocie 52.947,00 zł z banku (...) S.A. z siedzibą w G. ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe K. S., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu kopią dowodu osobistego oraz sfalszowaną decyzją o waloryzacji świadczenia emerytalnego z której wynikało, że uzyskuje ona dochody w kwocie 3.335,84 zł, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę K. S. oraz w/w banku, który przelał pieniądze na uprzednio założony w tym celu rachunek bankowy na dane K. S., na której to umowie sfalszowano jej podpisy,

to jest o przestępstwo z art 286 § 1 k.k., art 270 § 1 k.k., art 297 § 1 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k.

IV. w dniach 29 do 30 stycznia 2014 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B. wyłudziły kredyt w kwocie 103.880,00 zł z banku (...) S.A. z siedzibą w G.(...) ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe M. B. (1), wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu sfalszowaną legitymacją rencisty emeryta oraz sfalszowanym wyciągiem z rachunku bankowego, z którego wynikało, iż otrzymuje on świadczenie emerytalne w kwocie 3.411,15 zł, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę M. B. (1) oraz w/w banku, który przelał pieniądze na uprzednio założony w tym celu rachunek bankowy na jego dane, na której to umowie sfalszowano jego podpisy,

to jest o przestępstwo z art 286 § 1 k.k., art 270 § 1 k.k., art 297 § 1 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k.

V. w dniu 14-03-2014 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B. wyłudziły kredyt w kwocie 36.000,00 zł z banku (...) S.A. z siedzibą w G. ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe K. J., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu nieprawdziwym zaświadczeniem o zatrudnieniu rzekomego kredytobiorcy w firmie (...), z którego wynikało, iż uzyskuje ona comiesięczne dochody w kwocie 1409,40 zł, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę w/w banku oraz K. J.,

to jest o przestępstwo z art 286 § 1 k.k., art 270 § 1 k.k., art 297 § 1 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k.

VI. w dniach 28 do 29-04-2014 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B., wyłudziły kredyt w kwocie 102.373,72 zł z banku (...) S.A. z siedzibą w G. ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe M. B. (2), wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu fałszywą legitymacją rencisty emeryta oraz sfalszowaną historią rachunku bankowego, z którego wynikało, że uzyskuje ona emeryturę w kwocie 3.210,49 zł, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę

kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała ona z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę M. B. (2) oraz w/w banku,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VII. w dniach 16 do 19-05-2014 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B., wyłudziły kredyt w kwocie 35.580,00 zł z banku (...) S.A. z siedzibą w G. ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe A. K. (2), wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu fałszywą kopią legitymacji emeryta rencisty oraz skanem decyzji ZUS o przyznaniu renty w kwocie 2.269,59 zł, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała ona z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę A. K. (2) oraz w/w banku,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VIII. w dniu 28 do 29-05-2014 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B., wyłudziły kredyt w kwocie 75.600,00 zł z banku (...) S.A. z siedzibą w G. ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe J. K., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu fałszywą decyzją dotyczącą waloryzacji przyznanego świadczenia rentowego w kwocie 3.094,25 zł, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała ona z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę J. K. oraz w/w banku,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IX. w dniu 26-06-2014 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, z A. B. wyłudziły kredyt w kwocie 95.885,00 zł z banku (...) S.A. z siedzibą w G. ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe T. K., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu sfałszowaną decyzją o waloryzacji świadczenia emerytalnego, z której wynikało, że uzyskuje ona emeryturę w kwocie 4.463,41 zł, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała ona z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę T. K. oraz w/w banku,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

X. w dniu 17-07-2014 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B., wyłudziły kredyt w kwocie 132.323,00 zł z banku (...) S.A. z siedzibą w G. ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe nieżyjącej J. P., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu sfałszowaną kopią decyzji dotyczącej waloryzacji przyznanego świadczenia rentowego, z której wynikało, że uzyskuje ona kwotę 4.406,34 zł, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę spadkobierców J. P. to jest O. P. oraz w/w banku,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XI. w dniu 03-12-2013 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B., wyłudziły kredyt w kwocie 28.406,57 zł z banku (...) S.A. (...) (...) W., ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe H. M., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu kopią dowodu osobistego, kopią historii rachunku, z której wynikało, iż uzyskuje ona świadczenie emerytalne w kwocie 1.696,28 zł, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...),

którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała ona z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę H. M. oraz w/w banku,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XII. w dniu 10-12-2013 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B., wyłudziły kredyt w kwocie 29.757,30 zł z banku (...) S.A. (...)-(...) W., ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe J. M., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu kopią dowodu osobistego i kopią legitymacji emeryta rencisty oraz fałszywą historią rachunku, z której wynikało, iż uzyskuje on świadczenie emerytalne w kwocie 2.150,52 zł, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała ona z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę J. M. oraz w/w banku,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIII. w dniu 14-04-2014 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B., wyłudziły kredyt w kwocie 45.588,50 zł z banku (...) S.A. (...)-(...) W., ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe G. B., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu kopią dowodu osobistego, legitymacją rencisty emeryta oraz fałszywą kopią historii rachunku, z której wynikało, iż uzyskuje on świadczenie emerytalne w kwocie 2.156,79 zł, oraz fałszywym aktem zgonu rzekomego współmałżonka, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała ona z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę G. B. oraz w/w banku,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIV. w dniu 28-04-2014 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B., wyłudziły kredyt w kwocie 31.500,50 zł z banku (...) S.A. (...)-(...) W., ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe B. S., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu kopią dowodu osobistego, fałszywą kopią legitymacji rencisty emeryta, kopią historii rachunku, z której wynikało, iż uzyskuje on świadczenie emerytalne w kwocie 2.293,27 zł, oraz fałszywym aktem zgonu współmałżonka, przy czym A. B. podpisała za kredytobiorcę umowę kredytową nr (...), którą następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała do realizacji, za co otrzymała ona z tego kredytu około 30% jego wysokości, czym działały na szkodę B. S. oraz w/w banku,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 A. A., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XV. w dniu 28-07-2014 roku w W. na ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. B., usiłowały wyłudzić kredyt w kwocie 48.100,00 zł z banku (...) S.A. (...)-(...) W., ul. (...), w ten sposób, że wykorzystując wcześniej uzyskane dane osobowe nieżyjącej J. P., wprowadziły bank w błąd co do osoby kredytobiorcy, posługując się w tym celu kopią dowodu osobistego, legitymacją rencisty emeryta oraz fałszywą decyzją dotyczącą waloryzacji świadczenia emerytalnego, z której wynikało, iż uzyskuje on emeryturę w kwocie 5.342,04 zł, które to dokumenty następnie S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik punktu kredytowego, przesłała wraz z wnioskiem o przyznanie kredytu, kartą informacyjną kredytobiorcy, symulacją kredytową i formularzem informacyjnym do realizacji, wskazując rzekome konto kredytobiorcy J. P., podczas gdy przedmiotowe konto o numerze (...) faktycznie należało do M. K., za co S. S. (2) miała otrzymać bliżej nieustaloną kwotę, ale nie większą niż 30 % wysokości kredytu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęły ze względu na ujawnienie przez bank oszustwa, czym działały na szkodę spadkobierców J. P. to jest O. P. oraz w/w banku,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVI. w dniu 02-12-2013 roku w W. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., w punkcie kredytowym (...) sfalszowały umowę otwarcia rachunków bankowych o nr (...) i nr (...), w ten sposób, że S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik banku przygotowała jej treść, po czym A. B. sfalszowała podpis K. S., a następnie S. S. (2) przesała ją do banku jako autentyczną celem dalszej realizacji,

to jest o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

XVII. w dniu 29-01-2014 roku w W. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., w punkcie kredytowym (...) sfalszowały umowę nr (...) otwarcia rachunku bankowego o nr (...), w ten sposób, że S. S. (2) jako upoważniony pracownik banku przygotowała jej treść, po czym A. B. sfalszowała podpis M. B. (1), a następnie S. D. (1) (z d. S.) przesała ją do banku jako autentyczną celem dalszej realizacji,

to jest o przestępstwo z art 270 § 1 kk.

XVIII. w dniu 12-02-2014 roku w W. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., w punkcie kredytowym (...) sfalszowały umowę nr (...) otwarcia rachunku bankowego o nr (...), w ten sposób, że S. S. (2) jako upoważniony pracownik banku przygotowała jej treść, po czym A. B. sfalszowała podpis E. S., a następnie S. D. (1) (z d. S.) przesała ją do banku jako autentyczną celem dalszej realizacji,

to jest o przestępstwo z ark 270 § 1 k.k.

XIX. w dniu 28-11-2013 roku w W. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., w punkcie kredytowym (...)sfalszowały umowę nr (...) otwarcia rachunku bankowego o nr (...), w ten sposób, że S. D. (1) (z d. S.) jako upoważniony pracownik banku przygotowała jej treść, po czym A. B. sfalszowała podpis H. M., a następnie S. S. (2) przesała ją do banku jako autentyczną celem dalszej realizacji,

to jest o przestępstwo z ark 270 § 1 k.k.

XX. w dniu 09-12-2013 roku w W. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., w punkcie kredytowym (...) sfalszowały umowę nr (...) otwarcia rachunku bankowego o nr (...), w ten sposób, że S. S. (2) jako upoważniony pracownik banku przygotowała jej treść, po czym A. B. sfalszowała podpis J. M., a następnie S. D. (1) (z d. S.) przesała ją do banku jako autentyczną celem dalszej realizacji,

to jest o przestępstwo z art 270 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 9 czerwca 2017 roku, w sprawie II K 230/17

1. oskarżoną S. D. (1) uznał za winną popełnienia zarzucanych jej w punktach od I. do XIV. aktu oskarżenia czynów i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r.) skazał ją i na podstawie art. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. za każdy z czynów wymierzył jej: karę po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

2. oskarżoną S. D. (1) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej w punkcie XV. aktu oskarżenia czynu, z tym, że czyn ten zakwalifikował z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r.) skazał ja i na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

3. oskarżoną S. D. (1) uznał za winną popełnienia zarzucanych jej w punktach od XVI. do XX. aktu oskarżenia czynów i za każdy z czynów na podstawie art. 270 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r.) skazuje ją na karę po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r.) orzeczone wobec oskarżonej S. D. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny połączył i wymierzył jej karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r.) wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej S. D. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat,

6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził solidarnie od oskarżonych A. B. i S. D. (1) na rzecz pokrzywdzonych tytułem częściowego naprawienia szkody:

a) (...) Bank S.A. z/s w W.:

- kwoty 89.405,09 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

- kwoty 162.252,30 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

- kwoty 62.558,45 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

- kwoty 194.829,20 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

- kwoty 149.328,90 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

- kwoty 185.221,92 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

- kwoty 216.302,16 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

- kwoty 62.550,50 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

b) (...) Bank S.A. z/s we W.:

- kwoty 31.155,49 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

- kwoty 7.997,61 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

- kwoty 37.249,92 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

- kwoty 21.517,93 zł. (z tytułu umowy kredytowej nr (...)),

7. zasądził ze Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego w Wyszkowie na rzecz adwokata A. T. kwotę 2.479,68 zł. (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt dziewięć złotych i sześćdziesiąt osiem groszy), w tym podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej K. S.

8. zasądził od oskarżonej S. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.049,20 zł. (trzy tysiące czterdzieści dziewięć złotych i dwadzieścia groszy) tytułem połowy kosztów postępowania w sprawie, w tym kwotę 700 (siedemset) złotych tytułem opłaty.

Powyższym wyrokiem skazana została również A. B., wobec której wyrok uprawomocnił się.

Apelację od powyższego wyroku złożyła oskarżona S. D. (1). Zaskarżyła w całości wyrok Sadu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 09.06.2017 sygn. akt II K 230/15. Wyrokowi zarzuciła:

1) braku dowodów a wręcz sprzeczne dowody co do przedstawionego oskarżenia

2) błędy w ustaleniach faktycznych

3) rażąca niewspółmierność orzeczonego środka karnego wobec zgromadzonych dowodów. Podniosła, że nawet biorąc pod uwagę, że Sąd dał wiarę tylko drugiej oskarżonej (uzasadnienie niemal cytuje obrońcę oskarżonej B.) to kara solidarnego naprawienia szkody jest nieadekwatna do tego co mówiła oskarżona.

4) pominięcie przez Sąd zgłaszanych przez oskarżoną wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego.

5) błędne ustalenie roli oskarżonej w całym procederze

6) w kwotach jakie w wyroku w punkcie 12 widnieją do zwrotu pokrzywdzonym są doliczone odsetki, a zgodnie z ustawą jeśli pokrzywdzonym jest Banku nie powinny być doliczane, tylko faktyczna kwota kredytu przyznanego klientowi.

7) w uzasadnieniu jest zapis o przelewie od B. na konto R. D., zaś w materiale dowodowym był załączony wyciąg z konta który przedstawia, iż takiego przelewu nigdy nie było.

W związku z powyższym oskarżona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie na maksymalnie karę łączną pozbawienia wolności 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 4 lata oraz o nie solidarne naprawienie szkody lecz faktyczne tj. max 30 000 zł oraz zmianę czynu na potwierdzanie za zgodność z oryginałem dokumentów których oryginałów ani ich właścicieli osobiście nie widziała oskarżona. Oskarżona S. D. (1) w apelacji twierdzi, że wszędzie jest przyjęta wersja oskarżonej A. B., iż rzekomo oskarżona wiedziała, że te pieniądze trafiają do niej a nie kredytobiorców a faktem jest iż nie miała o tym pojęcia, nawet w smsach jest że współoskarżona pisała jej kiedy umawiała się na spotkania z klientami w celu podpisania umowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja oskarżonej jest bezzasadna i nie została przez Sąd Okręgowy uwzględniona.

Na samym wstępie stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy w sposób wnikliwy i wszechstronny. Przeprowadzono wszelkie niezbędne czynności dowodowe, które były konieczne dla prawidłowego rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonej, natomiast ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się w granicach sędziowskiej swobody i należyście uwzględniała zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozostawała ona wobec powyższego pod pełną ochroną dyspozycji art. 7 kpk, spotykając się w związku z tym z całkowitą akceptacją Sądu Okręgowego. Z tego względu nie mogły odnieść oczekiwanego przez skarżącą skutku zarzuty, w zakresie błędów popełnionych przy rekonstrukcji stanu faktycznego, a wynikających z rzekomego naruszenia przepisów rządzących zasadami oceny materiału dowodowego oraz zasadami wyrokowania (art. 4 kpk, art. 5§1 i 2 kpk i art. 7 kpk). Zarzuty te ograniczały się w istocie do gołosłownej negacji faktu popełnienia przestępstwa po stronie oskarżonej oraz do przedstawienia własnej polemicznej oceny materiału dowodowego.

Pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku sporządzone zostało zgodnie ze wszystkimi wymogami, określonymi treścią art. 424 kpk, pozwalając tym samym Sądowi II instancji na pełną i właściwą ocenę motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy przy wydaniu orzeczenia. W szczególności w uzasadnieniu tym w sposób niebudzący wątpliwości przedstawione zostały poczynione ustalenia faktyczne, jak i ocena zebranych dowodów.

Ze względu na to, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku szczegółowo uzasadnił, dlaczego uznał S. D. (2) za winną zarzucanych jej czynów, Sąd Odwoławczy nie widzi potrzeby powtarzania w tym miejscu argumentacji tam zawartej i ograniczy się jedynie do kilku uwag w tym zakresie.

Sprawstwo oskarżonej zostało potwierdzone m.in. następującymi dowodami: wyjaśnieniami współoskarżonej A. B., częściowymi wyjaśnieniami oskarżonej S. D. (2), zeznaniami świadków – pokrzywdzonych na szkodę których zostały wyłudzone kredyty, dokumentacją kredytową.

Sąd Rejonowy swoje przekonanie oparł w dużej mierze na wyjaśnieniach współoskarżonej – A. B., która w sposób bardzo dokładny wręcz drobiazgowo opisała przestępczy proceder. Sąd Rejonowy wskazał, że bez współdziałania oskarżonych przestępstwo nie byłoby możliwe. Winę oskarżonej potwierdzały zeznania jej pracodawcy Z. T., który zeznał, że nie zna oskarżonej B., natomiast S. D. (2) (uprzednio S.) pracowała w placówce banku, którą prowadził. W placówce stwierdzone zostały wyłudzenia kredytu. Twierdzenia oskarżonej zawarte w apelacji, że jej rola w przestępstwie ograniczała się jedynie do przekazywania dokumentów oskarżonej B. są przyjętą przez nią linią obrony.

Oskarżona S. D. (1) w uzasadnieniu apelacji kwestionuje swój udział w przestępstwie oraz nie zgadza się na tzw. solidarne naprawienie szkody, żądając aby Sąd ograniczył obowiązek naprawienia szkody do 1/3 kwoty wyłudzonych kredytów. W toku sprawy nie udało się ustalić jaka konkretnie kwota trafiła do oskarżonej S. D. (2).

Przepis art. 46 § 1 k.k. stanowi, że w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Złożenie w terminie wniosku o naprawienie szkody, o niekwestionowanej co do kwoty wysokości, obliguje w związku z tym sąd do orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. takiego obowiązku. Co więcej Sąd nie może odmówić nałożenia obowiązku naprawienia szkody, jeśli wina oskarżonego została udowodniona oraz udowodniono konkretną szkodę. W niniejszej sprawie wina oskarżonej S. D. (2) została udowodniona. Dorobek orzeczniczy Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych wskazuje na to, że ugruntowany jest w chwili obecnej pogląd, iż zobowiązanie do naprawienia szkody w postępowaniu karnym (w tym również w trybie art. 46 § 1 k.k.) możliwe jest zarówno, co do całości szkody jak i jej części, oraz tak w formie odpowiedzialności solidarnej jak i w formie pro rata parte. Wybór sposobu naprawienia szkody pozostaje w sferze autonomicznej decyzji sądu orzekającego, musi jednak uwzględniać realia każdej sprawy. Wysokość odniesionych zysków z przestępstwa przez poszczególnych oskarżonych oraz stopień ich wkładu w całość akcji przestępczej ma drugoplanowe znaczenie przy nakładaniu na działających w ramach uzgodnionego podziału ról współsprawców obowiązku z art. 46 § 1 k.k. Należy podzielić tu pogląd wyrażony już przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 2 września 2004 r. (sygn. II AKa 258/04, Prok. i Pr. wkładka 2005/10/16), że z uwagi przede wszystkim na dobro pokrzywdzonego celowe jest nakładanie na współsprawców **właśnie solidarnego obowiązku naprawienia szkody**. Inne rozwiązanie w daleko wyższym stopniu naraża podmiot pokrzywdzony przestępstwem na nie uzyskanie wyrównania szkody w pełnej wysokości. Zasadne jest więc przerwienie na oskarżonych - współsprawców ciężaru wytaczania ewentualnych roszczeń regresowych po naprawieniu szkody przez któregokolwiek z nich, stosownie do art. 441 § 2 k.c.

„Możliwość zasądzenia kwoty solidarnie od sprawców w aktualnym stanie prawnym nie powinna budzić wątpliwości. Przypomnieć bowiem należy, że w myśl art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. w razie skazania sąd na wniosek pokrzywdzonego orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie zaś z art. 441 § 1 k.c., jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna”. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 stycznia 2017 r. II AKa 437/16

Jak wskazał w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy brak jest możliwości dokładnego wskazania jaką kwotę oskarżona S. D. (2) „uzyskała” dla siebie. Również w toku postępowania sądowego oskarżona wskazywała na kwotę ok 30000 złotych. Analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że twierdzenie oskarżonej S. D. (2) jest gołosłowne.

Uwzględniając wszystkie poruszone wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy, nie znalazł podstaw by ingerować w treść orzeczenia Sądu I instancji. Wszystko to spowodowało, że Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się żadnych podstaw, aby zmienić lub uchylić zaskarżony wyrok, w związku z czym utrzymał go w mocy w całej rozciągłości.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

W oparciu natomiast o przepis art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżoną S. D. (2) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.